

Počátky slovansko - německých styků v českých zemích nastaly s přistěhovalectvím slovanských kmenů během 6.století o. l. do české kotliny. Od té doby jsou zde život, kultura a další určovány vzájemnými kontakty těchto dvou národů, s nezanedbatelným vlivem židovského živlu. Během vlády Přemyslovců jsou české země s větší či menší autonomií začleňovány do volného svazku Svaté říše římské, od přísahy věrnosti kmene Přemyslovců pod vedením Svytichněva¹ východofranckému králi, pozdějšímu císaři Arnulfovi² až po rozmach českých zemí za vlády Přemysla Otakara II. Za vlády Lucemburků dochází k dalšímu rozmachu českých zemí a český král se stává císařem říše římské. Během husitských válek zde nastává úpadek a po složitém vývoji se po volbě Ferdinanda I. českým králem české země postupně stávají součástí podunajské monarchie. Po skončení 1. světové války se naplno projevují emancipační snahy českých zemí a zároveň i slovenského národa, které vrcholí vyhlášením mnohonárodnostní Československé republiky. Po válce měla v Evropě garantovat bezpečnostní systém nově vytvořená Společnost národů se sídlem v Ženevě.. Dále byla mezi Československem, Rumunskem a Jugoslávií vytvořena na základě dvoustranných vojenských smluv tzv. Malá dohoda³, která měla za cíl zejména zabránit restauraci podunajské monarchie. Nebezpečí napadení ze strany Německa měla předejít garanční smlouva mezi Francií a Československou republikou z roku 1924⁴.

K vyloučení války jako prostředku řešení mezinárodních sporů měl přispět také tzv. Briand – Kelogův pakt ze srpna 1928, který se nakonec stal alespoň právním základem k potrestání nacistických válečných zločinců⁵. Postupně docházelo k růstu napětí v Evropě i ve světě, ve dvacátých letech dvacátého století převzal moc v Itálii Benito Mussolini a v roce 1933 Adolf Hitler v Německu⁶. Německo obsadilo 12. března 1938 Rakousko a poté už přišlo na řadu také Československo⁷.